

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

D' AQUÍ D' ALLÀ.

Ab aixó de l' esquerra 'ls empleats no dimiteixen. Ni D. Francisco, nombrat per l' anterior govern, tampoch.

De manera qu' are quant se 'ls preguntí:—«¿Qu' es lo qu' enganxa més que un ganxo?»

Ja poden respondre sense por d' equivocarse:—«Un empleo.»

Hi sentí á dir— no sè si es veritat— que D. Francisco fins ha fet descaragolar las borlas de la vara, y se l' ha lligada á la munyeca. Qui l' hi vulga pendre, qu' estiri.

Inútil dir que Barcelona 's ressent de aquest estat de cosas. Tot aquell plan de milloras projectadas per don Francisco s' ha quedat *en plan*. Las primeras pedras, colgadas y las segonas encare son á la pedrera. Lo monument á Colon ha pujat una mica més amunt dels fonaments y s' ha plantat ó bè está pròxim á plantarse.

Sort de l' Ajuntament de Sigüenza, que aquest dia vá enviar 20 pessetonas.

Y no 's creguin pas que me 'n burli, no, que si tots los ajuntaments de Espanya fessin altre tant, tindriam assegurada la construcció del monument al immortal genovés y encare quedaria una cantitat per alsarne un altre á la memoria del actual arcalde.

Aquí tenen Madrid, qu' encare está dejuna d' enviar dos quartos. Madrid no 'ns envia sino tractats de comers.

Passant aquest dia, (un dia que vá plouee) per un dels carrers de l' Ensaxe, vaig recullir lo següent diálech:

—Sabrias dirme que son aquets pilots de fanch colcats arrán de las aceras?

—Son monuments.

—Monuments de fanch?

—Si, monuments que las brigadas municipals dedican al Ajuntament fusionista.

¿Y la Reforma de Barcelona? ¿En qué quedém? ¿Predomina 'l plan Cerdá ó 'l plan Baixeras?

D. Francisco ja estará convensut de que era veritat lo que deyam. quan vá anar á Madrid á gastar 20 duros per perruquer y 1,200 per fonda:—Are tenim dos plans: tot son plans y dintre de poch tot serán montanyas. En efecte. per are la reforma, dorm.

Y á fé que á Barcelona tenim carrers tant estrets que si l' arcalde hi passava se l' hi esbullarian las patillas.

Hi ha homes de un natural poch resolut, que sempre vacilan, que may resolen res, que tot ho aplassen. Un senyor d' aquests, digne com á tal de ser arcalde

de Barcelona, vá comprar, després de molts vacilacions, una torre á Sant Gervasi. Era una torre aventurera, descalabrada, que reclamava grans reparacions.

Lo primer cuidado del propietari nou sigué la construcció de una necessaria, y enviá á buscar á un fuster de Barcelona.

Ja 'l fuster es á la torre, y 'l propietari l' hi indica 'l seu desij.

—Digui: ¿ahont vol construir-la?

Lo propietari vacila, y després de reflexionar una estona, diu:

—Ja veurá, haig de pensarmhi. Torni á passar d' aquí á vuit dias y 'n parlarem.

Al cap de vuit dias, nova visita del fuster. Lo propietari ja havia fet lo seu pensament y quedá convintut que la necessaria 's construiria fora de la torre, á poca distancia de la mateixa.

—Está molt bè, diu lo fuster. Y are fassa 'l favor de dirme, de quina fusta vol que fassi l' asiento ¿de melis, de noguera ó de caoba?

—Hom-, vel' hi aquí una cosa que no hi havia caygut. M' hi pensaré. ¿Qué no l' hi vindria bè tornar á passar d' aquí vuit dias?

Vuit dias despres lo fuster hi tornava. Lo propietari s' havia decidit per la noguera.

—Ay, gracias á Déu, pensava 'l fuster, que al últim n' hém sortit:

Vana ilusió.

—Are estich reflexionant, digué 'l propietari, si hi farém un asiento ó dos... ¿Qué no podria tornar á passar de aquí á vuit dias que jo mentres tant m' hi pensaria?

—No es necessari, respongué 'l fuster: ab un que n' hi fém n' hi haurá prou.

—¿Y perque n' hi haurá prou ab un?

—Jo l' hi diré; perque si n' hi feyam dos, quan vosté tingues necessitat de anar al número 100, no sabria en quin asseures y potser tardaria vuit dias á decidirse.

Ja han vingut los reys.

¡Quantas ilusions infantils, vivas y riatlleras lo disapte darrer, avuy mústigas y olvidadas! ¡Y quantas joguinas, lo diumenje al demati, novas y flamants, y avuy fetas á trossos!

«Diuen que 'ls reys ne venen montats en llurs caballs; ¡ay, qu' no sè si venen, si venen ó se 'n ván!»

Aixís cantava en Balaguer, quan no era encare President del Consell d' Estat, y quan no esperava que á la seva edat poguessin durli los reys una breva tant espléndida.

Pero la veritat, los reys se 'n ván. ¡Qué pocas son las criaturas que hi creuhen! ¡Quantas las que fingeixen una credulitat que no tenen, y 's deixan enganyar á grat scient, fent jugar als seus pares lo paper de verdaderas criaturas!

Lo fill de un amich mèu, al anar al balcó y 'l vá trobar plé de joguinas. Un caballet, un velocipedo, un sabre, un teatro, soldats, pilota, baldufa... En fi, mitja botiga del Siglo.

—¿Tot aixó es mèu? pregunta plé de alegria.

—Es tèn, si, vá respondrelí 'l seu pare.

—Es ben mèu ¿eh' ¿Y puch ferne lo que 'n vulga?

—Y pots ferne lo que 'n vulgas. Vaja, ¿qué més vols?

—Voldria... voldria...

—Digas, home, digas.

—Bueno, voldria que m' ho compressis... t' ho vench per tres pessetas

Lo mèu amich me deya:

—Si no t' cap desgracia, 'l mèu fill será un gran comerciant.

Y á propòsit de comerciants.

Conech un botiguer que vá casarse per economia.

—La mèva dona, deya, es instruida y portará 'ls llibres, estolviantme un dependent. Sè que fentli la vida y vestintla quedo en paus... Per lo tant m' estolvio un sou.

Lo calcul era ben concebut.

—Mira, l' hi deya, 'ls llibres los durás per partida doble. Tot ho vull per partida doble. ¿Ho tens entés rateta?

—Perfectament.

Dos mesos després del matrimoni 'l marit vá descubrir no sè que entre la seva costella y un cusí. (¡Sempre 'ls cusins!)

Enfado, crits y essándol.

Ella, molt tranquila:

—¿Pero no m' havias dit que havia de durho tot per partida doble?

P. DEL Ø.

COSAS DE VEYNAT.

—¿Vosté per 'quí?

—Dispensi, no l' havia vista, estich guardant la roba... Com corren tants lladregots...

—Jo he pensat: vés puja y baixa ab un salt á estendre aquestas quatre pessas, perque estich atalayada ab lo menjar... Com avuy es lo sant del de casa.

—Ah, si, t' rahò.

—Avuy si que tenim bon dia; fá un sol que dona gust; no 'ns dirán que som mal casadas.

—Lo qu' es jo cada vegada que haig d' estendre, no 'm puch queixar del temps.

—¿Qué renta per atri Catarina?

—Ay no, filla, la roba de casa y tanqui: ¿que ho diu per aquesta camisa? Es de la del tercer pis.

—Ah ja.

—Si, si, ja ho véu: 'ls pobres matantse treballant, camisas de cotó y ja fá prou qui 'n té mitja dotzena, y aquestas donotas, aixis m' ho fá dirho, las gastan de tela y ab brodatos fins á la cintura. Si 'l mon cada dia vá pitjor.

—Ves, ¡miri quin lux! Ab lletras al realce.

—Jo m' hi esgarrifat al veurho. ¿Quina es la dona del seu brás que porta unas lletras aixis á la camisa? Perque ella diu que fá tráus

—No ho sé lo que fá; pero jo ja ho vaig dir á la Paula quan se vá llogá 'l pis; no sé que me 'n pensi d' aquestes estadants, pero no 'm filan prou bé.

—Si 'ls amos son los que 'n tenen la culpa, que llogan los pisos al primer que 'ls hi vé, sense mirar qui son.

—Fugi, si aixó salta á la vista.

—Oh y voste no ho sab tot.

—¿Qué 'm contarà si no fá res sense que jo ho sá-piga? L' altre dia van trucá á la porta y com la noya havia baixat á la tenda á comprar tres lliuras de patatas (que las tenen molt bonas; pero tres lliuras, nou) perque molts dias ni m' arribo á la plassa, si queda un xich de bacallá del dia antes y tres unsets de carn perque per l' home, la noya y jo, ja 'n tenim prou, que avuy no 's pot anar gras. Diferent antes qu' estava tot més embaralit; pero are, si ab lo que gasto per sopá 'n tenia avants per tot lo dia y aixó que no 'ns fém requisits, perque 'ls pobres... Pues, com li deya, la noya havia sortit deixant la porta ajustada, quan van trucar. Jo, pensantme qu' era 'l sereno ó l' escombriayre, vaig cridar: entrin, y 'm veig un senyor entrar tot cert y mal mandat que no 'm vá agradar gayre. Jo que ab un «¿Qué volia?» 'l vaig deixar plantat: «Dispensi» vá dir llavors, «potser m' equivocó. ¿No viu aquí una senyora que 's diu Merceneta?» «No senyor, no, li vaig dir pensant per qui venia, deurá demanar á la del tercer pis, que tot lo dia vé gent á demanarla.» Aixó si tenia algun dupte vá ser treüem la vena dels ulls y de llavors may li he dit bestia que fas aquí, quan la trobo per l' escala, pues com tot lo dia entra y surt...

—Jo avuy l' he trobada al safreig y ha fet com si no 'm conegués. Potser si que 's pensava que jo li aniria á buscar conversa... Ay no, no, filla, no m' empleyo tant malament... ¡L' hagués vista! Semblava una reina, tota enfarinada, rentant quatre pssas, uns enagos de ganxet, que com la gandulassa no té res que fer (¡Ja li donaria jo un home y quatre criaturas!) sempre passa l' estona fent ganxet.

—¿Pero no sab ab qui 's fá? Ay, jo vaig quedar blava al veurela sortir de casa seva.

—¿Ab qui? digui.

—Ab la del primer.

—¿Ab qui, ab la Julia? ¡Cá!

—Tant cert com la claror que 'ns il·lumina.

—¿Qué 'm conta!

—Jo no me 'n vaig estranyar del tot... ¿No 's recorda temps enrera aquell escándol que vá haverhi y que, segons senti la Paula, era cosa fonda; després los ayres de senyora que 's dava, y aixó que 'l seu home es un trist cap de quadra de casa 'n Sert?

—Si, ab aixó té rahó, per aixó no he volgut que la mèya noya 's fés ab la seva, perque, vamos, es una familia que serán tot lo que vulguin, pero portan més rango que 'l que 'ls toca. Y are ab lo que 'm diu m' acaba d' obri 'ls ulls perque alló de digas ab qui vas...

—Oh y aixó si que no falta.

—Calli, miri qu' entra la del tercer pis, ¿no 'n parlavam?

—Déu las guard'.

—Déu la guard'.

—No vá pas poch mudada.

—Oh y miri quinas mitjas.

—Si, si, de lo millor, com no l' hi costan de guanyar. ¿Ay ay, qu' fá voste?

—Si li sembla deixaré aquí aquesta camisa darrera d' aquestes llensols que la tapan, perque demá estiga aixuta.

—Ja veurá, aquesta corda no me la toqui.

—Tant dret tinch jo com voste aquí 'l terrat, ab aixó puch posar la corda allá ahont me dona la *royal* gana.

—Potser si, la senyora, que vol tot lo terrat per estendre una camisa.

—Perque 'm posa 'ls llensols espressament davant.

—Los poso allá ahont m' agrada.

—Perque no venia primá.

—¡Uix, la senyora! ¡Quinas infulas! Posa la corda de part á part del terrat que no deixa estendre á ningú y no li toquén.

—Calli, calli, Catarina, pitjor qui si enfunda ab certa classe de gent.

—¿Qué vol di voste, xerrayre?

—No se n' indona rés.

—A mi no se 'm posi á la boca ¿ho sent?

—Aixó si, 'l que tindria més que callar...

—¿Qué tinch que callar? Sá-piga que puch anar ab la cara ben alta.

—Si, si, per llamar l' atenció.

—Desvergonyida.

—Voste ho es.

—Mala dona, més valdria que pagues lo que déu, qu' está endeutada per tot lo veynat.

—Embustera.

—Vaja, Manela recordis qu' está de nou mesos.

—Ja t' sort d' aixó que aquesta bona pessa... Ala ja li cantaré la cartilla quan la trobi.

—¿A mi...?

—Vaja Manela assosseguis...

Y se 'n anaren cridant totas tres escala avall y com sortiren las demás donas de l' escala, al enterarse del escándol, torná á comensar ab més forsa reforstat per las demás, que prengueren la part que 'ls hi semblava segons las simpatias que teulian per las dugas estadantas.

MISTER JHONSON.

NOTAS DE MÚSICA.

LA MORT DEL RETIRO.

Lo *Bon Retiro*, lo teatro Líric Popular, ha mort, víctima de una embestida dels bittechs. Diuhén que allí are hi construhirán aquell gran Hotel que patrocina en Fontrodona.

L' última senmana ha sigut una continua festa en la que cada dia feya un artista diferent los honors de la casa, baix la forma de beneficis. Lo públich entusiasmat.

Y cóm nol Figúrinse, avuy lo barítono, l' endemá la contralt, l' endemá passat la tiple y per últim lo tenor.

Un dia si un dia no catalans. No acabaria may si tingués de detallarho. A n' en Bachs aplausos y bastants regalos: á la Paolicchi quan vá sortir vestida d' *Arsace*, ruixat de petons y escampall de mals pensaments; acabada l' aria, regalos d' or y plata y diamants, flors de veras y de perriere y fins un pandero que diuhén que á n' ella l' hi vá agradar molt. Alsa noya si aixó es guerra ni may que hi hagi pau; y per remate en Bernis se l' endú al Liceo. Tira peixet quina carrera més rápida: semblas un militar en temps dels carlistas.

Per reposar d' emocions y refer la butxaca, dos dias després, la Tressols 'ns surt vestida de... vaja, perque no venian que haurian disfrutat com nosaltres sentintla de *cantaora por todo lo alto*. No 'n vulgan mes de crits y d' esbalot cada vegada que deya aquell *Ay y y y...*

Andaluzos y altres que no n' eran, tots mitj derritits s' esbrabavan parlant llaunero, usant expressions dolsas per estil de «*Ay olé, resalada, bendita sea tu sal y viva tu mare.*» Mentras tant aquesta senyora, entre bastidors plorava d' alegría al veure á sa filla sota una pluja de llorer, voltada d' una munió de criats, portadors de la mar de regalos, casi tots d' argenter, y objecte de demostració tant espontánea com unánime. Vaja, per molts anys Juanita, que benefici com aquest no se 'n havia fet cap al *Retiro*. En Fattorini fou l' últim en rebre l' expressió del afecte y simpatia captada per tant intelligent artista en aquesta temporada. Alcansá molts aplausos y dugas coronas y no 'n tingue més perque cap més argenter estava provehit de género. ¡Com hi havia bagut tants beneficis ja no quedavan joyas! Jo crech que ni diners als concurrents.

Diuenje tarde *La Traviata*. En l' intermedí tercer tot lo barri de Triana era al teatro á aplaudir las *Rondeñas* de la Tressols. Al vespre altra volta plé... ¿qué vol dir plé? replé; y lo de sempre, aplausos per tothom.

A dos quarts d' una surtia á grumulls la gent. Tothom deya: ¡Quina llástima! Fins qui sap quant ó potser may més podrém sentir óperas á l' altura dels nostres medis.

De fet aquest teatro omplia una verdadera necessitat á Barcelona. Propagava 'l bon gust musical y donava medis de fer carrera als artistas principiants. Sinó que ho digan en Blanxart, Aragó, Bachs y Serra y per altre estil la Tetrizini y la Paolicchi.

FREDELICO.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Senmanas hi ha en que 'ls empresaris sembla que dormen, y una d' ellas es la present. Cap novetat han presentat que siga digna de mencionarse; cap esreno, ni una pessa, ni un sainete.

Redoma Encantada al *Principal*, intercalada ab altres obras del repertori cómic, com *Los trapos de cristianar* qu' es molt xistosa y algun' altra.

Al Liceo: *Linda Chamunia*, *Ebrea* y *Amleto*: despedida de 'n Pandolfini; y *Roberto* en perspectiva. Per la segona temporada s' anuncia *Lohengrin*, aquella gran ópera de Wagner, que com més se sent més agrada. Entremitj balls de máscara: con que preparin la disfressa.

Los balls de máscara ja han comensat al *Circo*: disapte passat vá donarse 'l primer y de gent y de broma no 'n vulgan més. Quan la humanitat se posa la careta es quan recobra 'l s' u estat natural. Al posarse la careta 's tréu la máscara que dú per tot dia.

Los balls han comensat al *Circo*; en cambi han acabat las funcions de sarsuela. Alguns artistas van separarse y la companyia s' ha escorregut com una mitja.

¿Quan tornarà á obrirse aquell teatro?... *Ecco il problema*. Perque la seva missió es molt trista: sempre

á tomballons, aquí caich y aquí m' aixeco. ¿No hi haurá ningú que s' encarregui d' imprimirli una marca constant? Mirin que ja comensa á ser major d' edat.

A *Romea* de un quant temps ensá donan funcions de sarsuela. Aquest dia vá representarse *La Tuna* y *¡Qui tot ho vol!*...—Lo Sr. Isern vá celebrar lo seu b' nefici reunint un plé y emportantse'n un sens fi de regalos. Lo beneficiat y en Fuentes van representar *Los dos ciegos*.

S' anuncia per la senmana entrant l' estreno de la tragedia *La Judith de Welp*, de D. Angel Guimerá, Mestre en gay saber y director de la *Renaixensa*.—En Guimerá es un poeta de fibra. De la seva obra, representada un dia á Canet de Mar per alguns companys del autor, ne tinch las millors noticias. Veurém si 's confirman, y fins á quin punt la companyia de *Romea* tindrà forsa per interpretar-la.

L' *Espanyol* y 'l *Tivoli* viuhén desahogadament, realisant cada diumenje magnificas entradas. Funcions del diumenje passat: *El Salto del Pasiego* y *El Sacristan de San Justo* al *Español*: *El Tío Martín* y *Las dos madres* al *Tivoli*.

Y la *Pasionaria* Representada á Madrid ab gran éxit, tots los teatros de provincias se disposan á posarla; tots méns los de Barcelona. Per Barcelona, prohibició absoluta. Aixis procedeixen á Madrid, la terra dels llibre-cambistas.

Barcelona, 'ls istius es una mina pels cómichs madrilenyos, y ab tal molia se reservan lo filó de la *Pasionaria*. ¡Ah, si tothom pen-és com jo, de segur que no hi tornarian may més á practicar lo llibre-cambi d' aquest modo.

N. N. N.

PRONÓSTICHS PER L' ANY 1884.

Saragossano de mena y en tant que l' any nou se cou, vaig á donarme la pena de ferlos una dotzena de pronóstichs per l' any nou.

Per la coqueta muller que lluheix modas estranyas tot lo dia pèl carrer, si fós ell, com ha de ser... ¡quina anyada de castanyas!

Aquella persona tuna qu' en jochs de bolsa s' enreda, si está un jorn, de bona lluna y l' ampara la fortuna, tindrà pluja de moneda.

Mes si té un moment fatal y equivoca la jugada y pert tot lo capital, per tonto y per animal l' hi caurá una pedregada!

Los casats que constantment viuhén com endemoniats disputant eternament, tindrán un any molt dolent: de llampechs y tempestats.

Hi haurá en la casa hont governa un gandul y mort de gana que sovint va á la taberna y ab such de cep s' enlluerna, llamps y trons y tramontana.

Algun marit y muller de genit no s' avindrán, y per viure ab més plaher, lo divorci voldrán fer: eclipses de quant en quant.

Si algun dia lo vestit pèl carrer á alguna nena aixeca un vent atrevit, ab tot y no ser de nit veurás, lector, lluna plena.

Si acás lectors aixerits volen quedá esgarrifats, al *Odeon* certas nits veurán molts morts, molts ferits, molts crims, molts assassinats.

En la casa hont sogra y nora may se parlan ab tó humil y sostenen á tot hora lluyta desconsoladora, hi haurá una guerra civil.

Cert vici pendrà increment y la juvenut perilla que mori d' un mal dolent (Qui ho enten, qui no ho enten) cassos de febra amarilla.

Aquella nena bufona de simpátichs acudits, que á tothom conversa dona, gens esquerra, coquetona, tindrà plaga de mosquits.

Y 'l govern voldrá la sal, subsidi, territorial... mil impostos si es precis. Inundació general de amarguras pèl país.

MARIA BOCANEGRA.

Desembre de 1883.

ESQUELLOTS.

Temps endarrera ván suprimirse las plassas d' inspector y celadors del alumbrat, considerant qu' eran completament inútils.

Pero are han tornat á restablirse y ja hi ha quatre socios del Cassino de la Plassa Real que allargan la mà, per agafar la breva.

Lo Cassino de la Plassa Real continua sent l' antelsala de tots los empleos.

Aquella casa es única á Barcelona. Al entressuelo, Restaurant de Fransa: s' hi menja pagant. Al primer pis, Cassino constitucional: s' hi menja cobrant.

Fins que vinga l' esquerra y diga:— Senyors, s' ha acabat lo bróquil.

Los cabos é individuos de consums han estrenat uniforme.

En las solapas de l' americana hi duhen las inicials R. C.

Las quals volen dir:
Rius—Cabot.

Caritat evangélica.

Una desgraciada privada de recursos y abandonada de las societats católicas de beneficencia, vá tenir un fill y á l' iglesia de Santa Mónica van negarse á batejarlo, per ser ilegítim.

Are pregunto jo:

¿Si aquell a infelis, hagués sigut majordona, l' hi hauria passat lo mateix?

No: llavors á la criatura, després de santificarla ab las ayguas del batisme, no l' hi haurian dat un pare; pero si un oncle.

Ja s' ha acabat la huelga dels sabaters.

Tractavan de saber qui havia de posarse las botas, los amos ó 'ls fadrins.

Estavan molt dividits, no se sabian entendre, fins al últim qu' en Gil Maestre vá posarhi mitjas solas y talons.

Y are tot marxa.

Una conquesta al ball del Circo:

Era esbelta, elegant, tenia una véu d' ángel.

Vaig oferirli 'l brás y vá acceptarlo.

Varem ballar un vals y semblava un aucell: casi no tocava de péus á terra. Quin aire 's donava!...

A mitja part vaig convidarla y vaig durla al restaurant.

—¿Qué vols pendre?... Demana. ¿Vols una truita á la francesa? ¿Un bifech? ¿Una perdiu? ¿Una racció de galantina? ¿Jamón dols?

—Ay, no, vá dirme. ¿No sabs are qué menjaria?

—Tu mateixa... ¡Noy! porta lo que la senyora 't demani.

Y ella dirigintse al mosso:

—¿Qué te en carn-d' olla?

Jo encare fujo.

Se deya aquests dias que, desaparegut lo *Bon Retiro*, anavan á convertir en Teatro l' antiga estació de Tarragona.

Molt bon pensament.

Un dia d' empentas á la taquilla, ja 'm figuro jo á un pagés acostants' hi després de bregar molt, y exclamant:

—Una tercera pel Papiol.

Un altre rasgo de caritat.

Era una viuda pobre, que ab penas y traballs mantenia á un nen de poch anys, fill de una seva neboda.

Havent sentit á dir que 'l difunt marquès de Comillas havia legat una cantitat pels pobres, vá presentarse al rector del Pi á veure si podia auxiliarla.

—Vagi en nom de Deu, vá dirli 'l capellá, y al nen, si no pot mantenirlo, pórtill al Hospici.

¿No veuhén?

¿Hi ha res més consolador que la religió qu' exerceixen certs rectors?

La *Vanguardia* 's queixa contra un arcalde de barri que vá disoldre una reunió particular en la qual tocavan lo piano.

Y aqui tenen un arcalde que té més bemols que 'l mateix pianó.

Aquest dia vá haverhi un xoch entre un cotxe Ripert y un de la Tranvia.

Lo Ripert duya 'l número 91 y 'l Tranvia 'l 19. 91-19.

Com volen vostés que no topin, si fins portan lo número al revés.

Jo prou m' ocuparia del Sr. Michel, que segons diuen, té la vara en capella; pero, francament, no m' hi atreveixo.

Lo *Diluvi* l' hi ha dirigit una pulla, y 'l Sr. Michel l' ha dut als Tribunals.

No hi vist res més *matón* que un tinent d' arcalde quan ván á privarlo de construir un *matadero*.

Está á punt de obrirse l' Exposició Parés, de la qual tenim las millors noticias.

Sabem que 'l local es magnífich y que la majoria dels artistes no sols catalans, sino també de las demés provincias y alguns extrangers han respost á l' invitació del dueny del establiment, enviant obras, algunas notables.

Inútil dirlos que l' *ESQUELLA* s' ocupará degudament de aquest aconceixement artístich.

Senyor *Diluvi* jo á vosté l' aprecio; pero per lo mateix que l' aprecio cada vegada que fa una etzegallada 'n tinch un sentiment.

Al donar compte aquest dia de que havia de obrirse 'l *Club cosmopolita*, deya que havia rebut una invitació atenta per assistir á la inauguració, y anyadia:

—«Pero 'ns veurém privats del gust de assistirhi perque hi haurá banquetes.»

Vaja, parlém á pams. ¿Perqué l' hi fan por 'ls banquetes?

¿Per ventura tots los seus redactors están malalts del ventrell? En aquest cas, cregui que ho sentiria; pero sempre 'ls quedaria 'l recurs de, asseure's á la taula y no menjar.

¿Es que vosté 's figura que 'ls periodistas per un banquetes...? No vull acabar l' interrogant. Pero, es sensible que vosté, ab la seva abstenció, donga rahò, fins á cert punt, als que sostenen un concepte tant desfavorable per la premsa.

Y are dispensi.

Pero calli are me 'n adono: vosté com á *Diluvi* déu ser ayguader.

SI MUSICAL.

Aquella noya coqueta que té sempre alguna treta per cassar algun mussol, aquella quan dona un sí tot just riba á ser bemol.

Y aquella que ajogassada delira per se estimada y troba una proporció, sol dar un sí sostingut qu' es com si dongués un dó.

Pero la nena que 's cansa, perduda ja l' esperança de trobá un home formal, aquesta si doná un sí dona un sí bèn natural.

V. D.

—Papá, deya un nen, aquest any es bisest.

Lo papá tot amohinat.

—No me 'n parlis fill! ¡Un dia més de viure ab la sogra.

QUÈNTOS.

Quan aquí á Espanya estava en tot vigor la lley de vagos, ván agafar per tal á un subjecte sense ofici ni benefici.

—Consti que se m' está fent un atropello,—crijava 'l detingut. Jo tinch ofici.

—A veure, digui, de que fá? preguntá l' inspector.

—De que faig? Lo Diumenje de Rams, vench palmas.

Davant del Tribunal.

S'acaba la defensa y 'l president pregunta al acusat:

—Tè algo per alegar?

L' acusat:

—Si, senyor President. Desitjaria que 'l Sr. Atvocat tornés á comensar lo seu discurs, perque quan ell parlava, vostés roncavan tant fort que no he sentit ni mitja paraula.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Qu' es consonant diu la Quima,

prima.

M' envia l' oncle d' Esplugas,

dugas.

Es moneda sent inversa,

tersa

Lector, si trobas perversa la xarada que legeixes y á acertarla t' atreveixes has de prima-dugas-terça.

PEPET SIMPÀTICH.

II.

Jo conech una dos-tres que de tant grassa, es total. Si fós primera al revés valdria un gran capital y are casi no val res.

MAPA MUNDI.

SINONIMIA.

Una tot de ví compra va lo fill del senyor Adriá, y un l'adre que l' vigilava la total l' hi va robá.

RAMON ROMANISQUIS

ACENTIGRAFO.

Lo mèu tot es una fruita, lo mèu tot es també aucell. Lo que s'extréu del mèu tot al tot serveix de aliment.

P. DEL SIL.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6.—Nom de dona.
2 3 4 3 2.—Nom d'home.
4 6 3 2.—Id.
2 1 2.—Un número.
6 3.—Nota musical.
1.—Llettra.

J. PRATS Y N.

CONVERSA.

—Ola ¿que no vas al Retiro?

—No, qu' ella 's tapa

—Qui?.. Ta mare?

—No, home, la.... Entre tots dos havém dit.

DOS LIBERALS.

ROMBO.

Omplir los pichs ab lletras que vertical y horisontalment digan: 1.ª Una consonant 2.ª lo que 's dona al caminar; 3.ª los membres del cos ab que 's dona; 4.ª amaniment.— 5.ª Una consonant.

S. DE LA B.

GEROGLIFICH.

BICILI

AR

iba

NAS DE PUNTA INGLESA.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- XARADA 1.ª.—*Si-mon.*
- Id. 2.ª.—*Gra-no llers.*
- MUDANSA.—*Llopis-Llapis.*
- ANAGRAMA.—*Torpa-Porta-Tropa.*
- TRENCA-CLOSCAS.—*Flasá.*
- LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Aymericich.*
- ROMBO.—

S
C O P
S O F I A
P I T
A

- GEROGLIFICH.—*Qui no dona 'l pes pesant, pesca.*

LO DEU DEL SIGLE Y LO CAMÍ DE LA FORTUNA.

VISTASSO FILOSÓFICH-SOCIAL, EN VERS,

PER

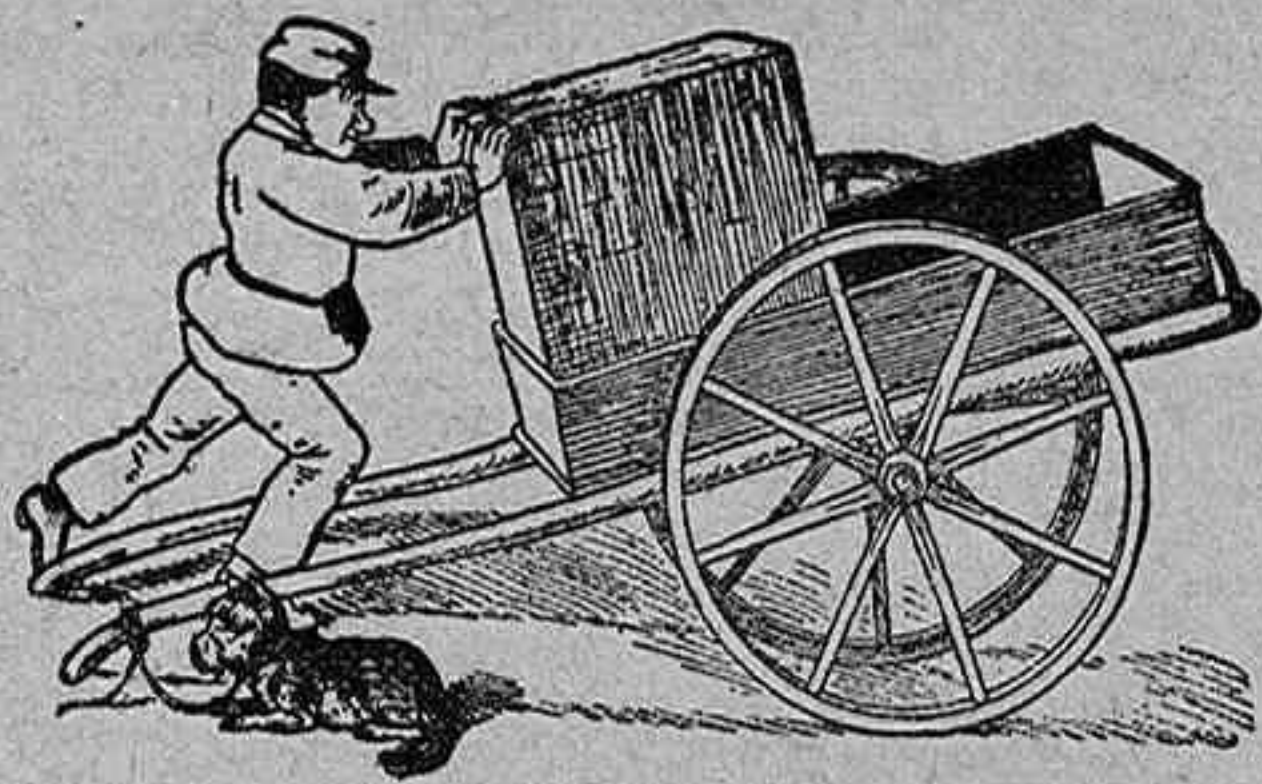
C. GUMÁ

Forma un elegant tomet de 32 planas en quart, imprés ab molt esmero sobre paper superior.

Preu DOS rals.

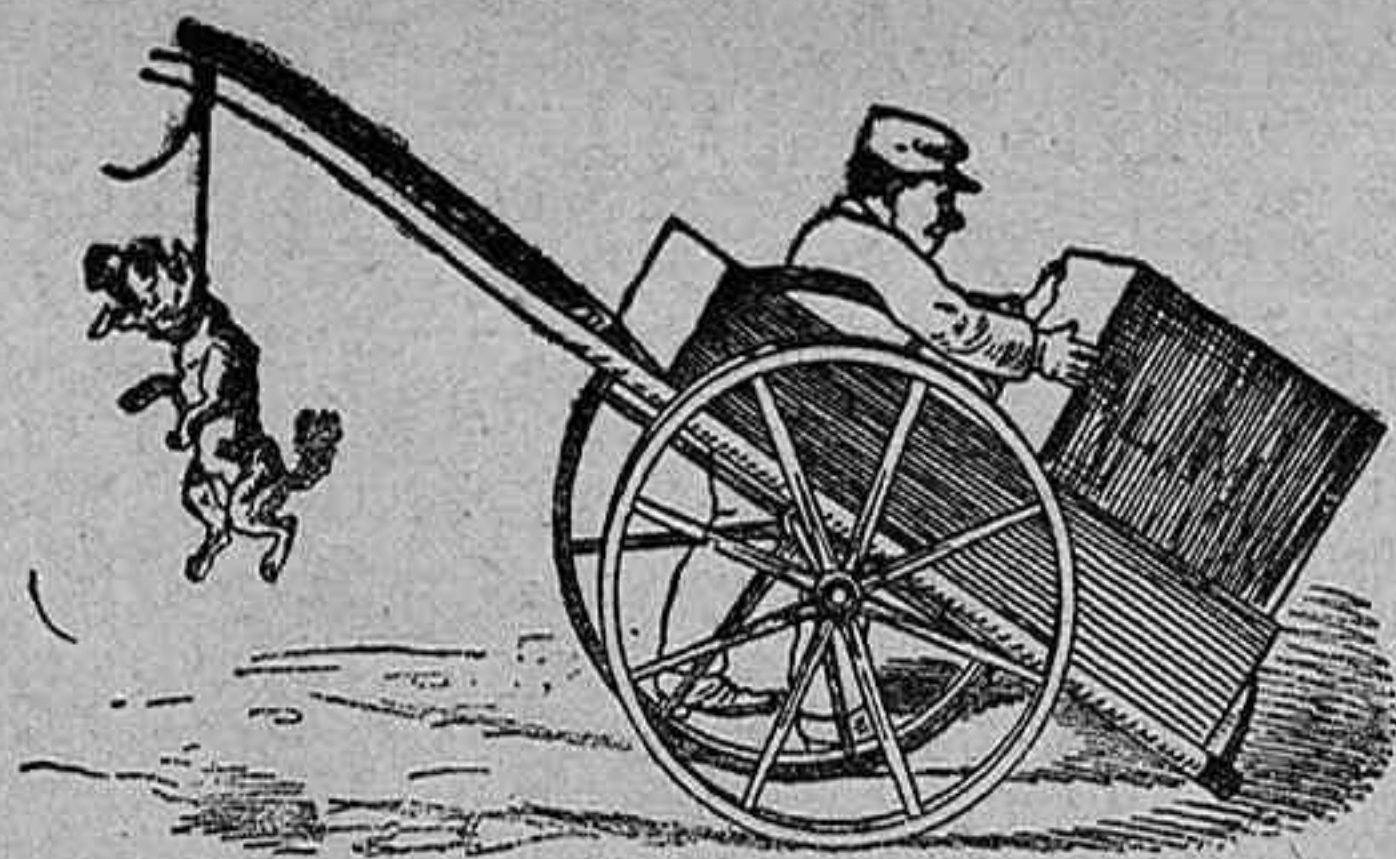
Se vén en la llibreria de Lopez, Rambla del mitj, 20, y demés principals llibrerias y kioscos.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

Un innocent en capella.

QÜENTOS
DE
MOVIMENT

Un innocent al patíbul.

COMPETENCIA DE BOTIGUERS.

—Pantalons, ermillas, americanas, entri aquí y en lloch més.

—No 'l cregui... aquí á casa tot es més barato.

—¡Ah, se me'l emporta!... Ho veurém!

—Lo primer pensament es lo millor, cregui vingui ab mí.

—¡Veurém qui podrá més! . .
—¡Miréu qu' es caramada!...

—¡Are per punt!...
—¡Oh!... !Issa!...

—¿Volen fé 'l favor de deixarme anar?

¿No?...

Donchs..... ¡¡Tinguin!!

Un tercer en discordia.